

FORȚA MEREU CREATOARE
A REVOLUȚIEI

42 de ani...

An de an, data de 7 Noiembrie 1917 dobîndește în viața și conștiința popoarelor o înțelegere tot mai cuprinzătoare, mai bogată, a istoricelor ei semnificații. Salvele Aurorii, care anunțau acum 42 de ani nașterea primului stat socialist în lume, își răspîdesc, an de an, ecoul cu tot mai puternică forță de convingere, de înrîurire, de îmbărbătare, în inimile și cugetele omenirii muncitoare.

Acum 42 de ani, o șesime a globului se elibera de jugul capitalismului. Azi, după 42 de ani, peste o treime a planetei noastre s-a eliberat și trăiește eroica și avîntata viață revoluționară de construire a socialismului, a comunismului. Dincolo de hotarele puternicului lagăr al socialismului, popoarele din colonii își scutură jugul imperialist, sub greutatea apăsătoare și umilitoare a căruia au trăit secole de-a rîndul. Pretutindeni, omenirea e stăpînită de dorința păcii și luptă pentru instaurarea ei, pentru alungarea spectrului războiului... De pretutindeni, priverile cată cu admirație înspre stegarul neînfricat, mereu mai puternic, mai plin de prestigiu, mai pilduitor, al revoluției și păcii comuniste, înspre Marea Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste, înspre partidul lui Lenin, înspre oamenii care trăiesc, sînt crescuți și construiesc în spiritul și în învățătura lui Marx-Engels-Lenin. Învățătura marxist-leninistă cucerește și luminează tot mai puternic conștiințele oamenilor muncii, își demonstrează cu tot mai hotărîtoare forță superioritatea creatoare și trînicia de nebiruit în fața asalturilor dușmănoase ale teoreticienilor burghezi și ale revizionistilor.

În fața drumului glorios, străbătut de făuritorii Revoluției din Octombrie și de urmașii lor, în fața mărețelor lor cuceriri, a măreței opere pe care o construiesc, se pleacă azi și dușmanii. Statele capitaliste și cercurile imperialiste nu mai pot să nu recunoască evidența. Ele sînt nevoite să recunoască forța crescîndă — pe toate planurile — a Uniunii Sovietice și a sistemului socialist mondial, care cuprinde astăzi peste un miliard de oameni și care, zi de zi, găsește în lume tot mai mulți și mai convinși simpatizanți. Ele sînt nevoite să vadă cît de jalnic au eșuat calomniile lor vechi, cît de lipsite de efect sînt și cum se întorc împotriva-le ca un bumerang, strădaniile noi de a frîna dezvoltarea impetuoasă a progresului și umanismului socialist, de a o oprî pe calea războaielor — fie calde, fie „reci“ —, pe calea blocadelor economice, ori a încercuirilor cu baze militare, ori a amenințării cu armele atomice și nucleare, ori a răstălmăcirilor injurioase. Cu voie sau fără voie, Occidentul capitalist este nevoit să se plece în fața rapidității cu care Uniunea Sovietică ajunge din urmă și este pe cale să întrecă dezvoltarea economică a celor mai puternice țări capitaliste; să se plece în fața succeselor continue pe care Uniunea Sovietică și lagărul socialist le dobîndesc pe tărîm economic, științific, cultural, spiritual. Imperialiștii nu mai pot de aceea să se opună propunerii coexistenței pașnice și a întrecerii pașnice între statele cu sisteme politice și sociale diferite, propunere pe care, de la victoria Marii Revoluții din Octombrie și — fără abatere — pînă în zilele noastre, Uniunea Sovietică a făcut-o. În fața superiorității morale și materiale de necontestat a Uniunii Sovietice — cuceritoarea spațiilor cosmice și

stăpînitorea, în slujba binelui omului, a energiilor atomice — imperialismul vede cum se confirmă prevestirea lui Lenin : „Dacă vom reuși să stabilim legături interplanetare... în acest caz potențialul tehnic devenind nelimitat, va pune capăt violenței ca mijloc și metodă a progresului...”

Chemarea lansată în zilele Marelui Octombrie de partidul lui Lenin și de guvernul tînărului stat făurit de masele populare, eliberate și conduse de partidul lui Lenin, chemarea „pace popoarelor“ a pus azi, după 42 de ani, în cumpănă, guvernele și cercurile războinice imperialiste. Între politica acestora (politică a încordării, a „războiului rece“, a dansului „în fața prăpastiei“), de o parte, și, de cealaltă parte, politica omeniei, a destinderii încordării, a dezarmării generale și totale, proclamată de curînd la O.N.U. de către Uniunea Sovietică prin glasul lui Nikita Hrușciiov, imperialiștii au fost nevoiți să recunoască tăria de neînfrînt a acestei politici, necesitatea politicii destinderii, a coexistenței pașnice, a rezolvării litigiilor dintre state, pe calea tratativelor și nu a armelor.

Mesajul păcii, lansat din prima zi de Revoluția din Octombrie, îmbogățit cu pilda giganticelor cuceriri și construcții pașnice ale poporului sovietic și ale popoarelor care au trecut de curînd la viața socialistă, a fost purtat de Nikita Hrușciiov și în recenta lui călătorie în Statele Unite ale Americii; același mesaj al păcii îl va purta și în călătoria pe care e invitat s-o facă în Franța. Entuzismul cu care toți oamenii cinstiți din lume au întîmpinat și sînt hotărîți să sprijine acest mesaj, nu e întîmplător. El semnifică, încă o dată, forța cuceritoare a mărețelor idei ale revoluției socialiste, ale marxism-leninismului.

Pătrunderea în conștiința oamenilor a ideilor leniniste se dovedește cu atît mai puternică, cu cît ele se răspîndesc nu sub forma unor concepte abstracte, ci concretizate în fapte pilduitoare de viață, în structuri umane, modelate și fructificate de ele. Forța de pătrundere a ideilor lui Lenin, ale partidului lui Lenin, vine de la omul născut și crescut de ele, de la omul conștient că simțirea și spiritul, și viața lui, au sens în măsura în care ele sînt închinare revoluției și construcției revoluționare socialiste. Acest om, făuritor conștient al istoriei și făurit de istoria Marii Revoluții din Octombrie, stă pildă și îmbărbătare omenirii; el e omul septenalului, omul care vede în fața lui, tot mai aproape, pragul comunismului, omul care construiește comunismul.

Către fața pilduitoare a acestui om cată privirile noastre, ale tuturor. Căci în el tarele morale vechi, individualiste, dispar pentru a fi înlocuite cu virtuțile moralei viitorului, subordonate intereselor colective; semnele deosebitoare ale muncii fizice și intelectuale de asemenea se șterg, cum s-au șters și semnele deprimantelor atitudini ale neștiinței, ale resemnărilor în neputință, ale anxietății în fața „necunoscutului“, cu care filozofii obscurantiste din Occident cearcă zadarnic să-l înconjoare încă, să-l deruteze, să-l sperie.

Acest om al dragostei pasionate și eroice pentru adevăr și progres — acest om al adevăratei noastre contemporaneități —, care crește în Uniunea Sovietică sub îndrumarea P.C.U.S. și care se naște și a prins a-și arăta prezența vie și înfloritoare și la noi, cei care pășim, conduși de partid, pragul desăvirșirii construirii socialismului; acest om solicită atenția mai ales a scriitorilor și artiștilor noștri. Misiunea transformatoare a artei nu se poate împlini cu cinste, decît dacă ea se împlinește în deplină cunoaștere a caracterului, a faptelor de viață și de construcție, a gândirii și simțirii acestui om. Artiștii sînt convinși de acest adevăr. A reflecta fața și conștiința și fapta omului epocii comuniste reclamă, firește, a te înălța ca artist — cu măiestria ta și cu cele mai bune mijloace de expresivitate și de convingere artistică ce-ți stau la îndemînă — la nivelul mărețelor lui pilde de creație.

A izbuti o asemenea înălțare artistică nu e doar, din partea artiștilor, semnul unei realizări valoroase, ci dovada integrării lor active și eficiente în marea cauză a revoluției, a socialismului, a păcii în lume, a ideilor lui Marx, Engels, Lenin, pentru care acest om trăiește, gîndește, luptă și zidește. Și asemenea dovadă, nu e artist, nu e scriitor care să nu se străduiască din toate puterile s-o înfățișeze prin arta lui.